

ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองอ่าน

1 คนหาย 12 คน ตาย

곰탕 1

ENTER

Youngtak Kim เขียมน
วิมาพร พูลสวัสดิ์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER
ကုမ္ပဏီအောင်

ENTER
ကုမ္ပဏီအောင်

1 ဇူလိုင်
12 ဇူလိုင်
တစ်နှစ်

곰탕

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ไม่ว่าใครก็คงเคยมีเหตุการณ์ที่อยากกลับไปในอดีต ไม่ว่าจะพยายามไปเปลี่ยนจากร้ายให้กลายเป็นดี หรือกลับไปด้อมดำเรื่องดีๆ ที่เคยเกิดขึ้นอีกครั้ง การเดินทางข้ามเวลาจึงเป็นเรื่องราวที่ถูกนำมาเล่าหลายต่อหลายครั้งอย่างไม่รู้เบื่อ และแต่ละแห่งก็จะมีเรื่องเล่าของการข้ามกาลเวลาต่างๆ กันไป

ครั้งนี้เอ็นเธอร์เบ็คส์ใคร่ขอเสนอรสชาติใหม่ของการเดินทางข้ามเวลาซึ่งส่งตรงมาจากเกาหลีใต้ นี่คือฝีมือของคิมยองทัก นักเขียนและผู้กำกับภาพยนตร์ที่กวาดรางวัลมาแล้วมากมายหลายสำนัก เป็นเรื่องราวของเหล่านักเดินทางผู้ออกตามหาบางสิ่งในอดีต บางคนอาจเป็นสิ่งของ บางคนอาจเป็นความหวัง บางคนเป็นเพียงชั่วขณะอันแสนสั้น...

ขอให้ทุกท่านเพลิดเพลินกับการย้อนกลับไปสู่ออดีต...แม้จะรู้ว่าต้องเจ็บปวดก็ตาม

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์เบ็คส์

ประวัตินักเขียน

คิมยองทัก

ผู้กำกับภาพยนตร์และนักเขียน

มีผลงานภาพยนตร์เรื่อง Hello Ghost และ Slow Video

ปี 2011

เรื่อง Hello Ghost ได้รับรางวัล Grand Prix ในงาน Fukuoka Asian Film Festival ครั้งที่ 25

เรื่อง Hello Ghost ได้รับรางวัลภาพยนตร์เอเชียยอดเยี่ยมจากงาน Neuchâtel International Fantastic Film Festival ครั้งที่ 11

ได้รับรางวัลผู้กำกับหน้าใหม่จากงาน Baeksang Arts Awards ครั้งที่ 47 จากเรื่อง Hello Ghost

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมและรางวัลผู้กำกับหน้าใหม่จากงาน Daejeon Film Awards ครั้งที่ 48 จากเรื่อง Hello Ghost

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลผู้กำกับหน้าใหม่จากงาน Blue Dragon Film Awards ครั้งที่ 32 จากเรื่อง Hello Ghost

ปี 2015 เรื่อง Slow Video ได้รับรางวัลจากงาน Florence Korea Film Festival ครั้งที่ 13

ปี 2018 ออกนินยาเรื่องแรกคือ Beef Bone Soup

จากใจนักแปล

ตอนแรกที่ได้เห็นชื่อเรื่องก็สงสัยว่าเนื้อเรื่องจะเป็นอย่างไร ทำไมเอาอาหารมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง จะสนุกหรือ มันเกี่ยวข้องกับอดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างไร แต่พอได้แปลกลับเป็นนิยายอีกเรื่องที่แปลแล้วรู้สึกมีอารมณ์ร่วมตามไปด้วยทุกตัวอักษร มีความเรียวโดยไม่รู้สึกรวดรวั้ง บางประโยคอ่านแล้วยังนำมาครุ่นคิด เพราะรู้สึกว่ามันแฝงความหมาย ตอนแรกยังไม่รู้สึกเท่าไร พออ่านผ่านไปประยะหนึ่งต้องย้อนกลับมาเปิดดูประโยคนั้นๆ อีกครั้ง ทำให้รู้ว่ามันลึกซึ้งเกินกว่าที่รู้สึกในครั้งแรกเสียอีก

ช่วงแรกๆ ยังเป็นการบู้เรื่อง แต่พอถึงปลายเล่มหนึ่งไปจนถึงจบเล่มสอง เนื้อเรื่องก็เหวี่ยงความรู้สึกของผู้แปลให้สูงขึ้นเรื่อยๆ เดียวก็ปล่อยให้ดำดิ่ง คล้ายคนจมน้ำ ขึ้นๆ ลงๆ อยู่อย่างนี้ นักเขียนทำให้เรารู้สึกห่วงและพร้อมเอาใจช่วยตัวละครอยู่ตลอดเวลา จากที่แรกที่พอเดาเนื้อเรื่องได้ แต่กลับเหมือนโดนหมัดตูด พลิกไปพลิกมา จนในที่สุดก็เดาตอนจบไม่ถูกเลย ไม่น่าเชื่อว่าแค่ซูปเพียงอย่างเดียวจะทำให้เราได้เห็นในหลายๆแง่มุม ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต เนื้อเรื่องบีบอารมณ์อยู่เป็นระยะๆ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ของครอบครัว ความคิดที่แตกต่าง จึงยากที่จะแบ่งฝ่ายได้อย่างชัดเจนว่าใครดีใครเลว ด้วยมีเหตุผลในการดำรงชีวิตที่แตกต่าง มีที่มาที่ไปของแต่ละการกระทำ

ผู้แปลเป็นคนที่ชอบอ่านนิยายที่สามารถย้อนอดีตได้ ส่วนใหญ่มักจะสุขนิยม แต่เรื่องนี้มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองอย่างชัดเจน อ่านแล้วดื่มด่ำตราตรึง กินใจผู้แปลไปเกือบอาทิตย์เลยทีเดียว

การเดินทางข้ามเวลานั้นสามารถทำได้
กว่าอันตรายถึงขั้นมีลมหายใจเป็นเดิมพัน

บทที่ 1

ทะเลภูเขาอันอยู่ไกลเกินความทรงจำของคุณ คลื่นมเหิมที่สูงกว่า
ภูเขาเคลื่อนกินเมืองทั้งเมืองและแผ่อานุภาพกว้างไกลเกินกว่าที่ควรจะเป็น
หลังจากนั้นไม่มีใครรู้ว่าน้ำทะเลปริมาณมหาศาลนั้นหลังไหลไปที่ใด
และผืนทะเลหายวับไปไหน แล้วพอมะเลหายไ้ก็ปรากฏแผ่นดินที่
ว่างเปล่า ไร้ผู้ครอบครอง

คนมีอันจะกินพากันย้ายบ้านไปอยู่บนที่สูง ส่วนคนยากไร้ก็
สร้างบ้านอยู่บนแผ่นดินที่เคยเป็นทะเล แม้ถูกห้ามด้วยกฎหมาย แต่
พวกเขาไม่มีทั้งเงินและสถานที่พำนักพักพิงจึงต้องอยู่ที่นั่น จนเนิ่นนาน
หลายปีผ่านไปก็กลายเป็นชุมชนโดยเรียกว่าชุมชนด้านล่าง และ
เรียกเขตที่คนรวยพักอาศัยว่าชุมชนด้านบน เมืองนี้ไม่ได้ถูกตั้งชื่อใหม่
และไม่ใช้เมือง 'ภูเขา' เช่นเดิมอีกต่อไป สิบปีต่อมาสินามิได้กลับมา
เขมือบชุมชนด้านล่างหายไป ผู้คนมากมายล้มหายตายจาก ผู้ที่มีชีวิตรอด
ต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แต่พวกเขาก็ยังคงรวมกลุ่มกันสร้างที่พักพิง
ในบริเวณนั้นอีกครั้ง หลายปีผ่านไปพื้นที่ว่างเปล่าก็ค่อยๆ กลายเป็น

ชุมชน และพอเวลาผ่านไปหลายสิบปีน้ำทะเลก็หวนกลับมาล้นกินพวกเขาเช่นเดิม

คนมากมายที่อาศัยในชุมชนด้านล่างต่างมีความคิดว่าจะต้องหาเงินมาให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม เพราะต้องมีเงินเท่านั้นจึงจะขยับขยายย้ายขึ้นไปอยู่ในชุมชนด้านบนเพื่อให้รอดพ้นจากภัยสึนามิครั้งหน้าได้ แต่การหาเงินสำหรับคนในชุมชนด้านล่างนั้นยากลำบากมากซึ่งหนึ่งในวิธีหาเงินของพวกเขาก็คือการเรียกร้องความสนใจจากคนในชุมชนด้านบน มันเป็นการกระทำที่สุ่มเสี่ยง ผิดกฎหมาย และต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน

ถ้าเดินผ่านชุมชนด้านล่างไปยังทิศที่ทะเลหายไปก็จะพบชายหาดแห่งใหม่ บริเวณเว้งที่ไม่ไกลจากชายหาดนั้นมีหลุมทะเลสีน้ำเงินขนาดใหญ่ มันมีสีเข้มมากและไม่อาจหยั่งความลึก

ทุกครั้งที่สึนามิผ่านไปใช้ห้วงนกจะระบดอย่างหนักจนต้องปิดพื้นที่เพื่อควบคุมโรค ผู้คนจึงฆ่าสัตว์เลี้ยงเพื่อความอยู่รอด แต่ฆ่าเท่าไรโรคระบดก็ไม่หายไป จนสัตว์เลี้ยงถูกฆ่าจนหมดและสูญพันธุ์ไปในที่สุด ทำให้มีการคิดค้นวิธีสร้างสัตว์สายพันธุ์ใหม่ไว้กินแม้รูปร่างลักษณะจะแตกต่างจากเดิม แต่พวกเขาก็พึงพอใจที่ทำให้ตัวเองอิ่มท้องได้

สัตว์พันธุ์ใหม่มีลักษณะคล้ายหนู แต่มีขนาดใหญ่กว่า เกิดมาเพียงไม่กี่วันตัวก็จะมีขนาดใหญ่ แต่ก็จะไม่เติบโตไปมากกว่านั้นและเพื่อให้ได้รสชาติของเนื้อวัวจึงนำพันธุกรรมของวัวใส่ลงไปและผสมพันธุกรรมของสัตว์อื่นๆ เข้าไปเพื่อสร้างสรรครสชาติที่ลงตัวซึ่งแน่นอนว่าหนึ่งในนั้นมีพันธุกรรมของหนูด้วย เพราะหนูมีการแพร่พันธุ์ที่โดดเด่น สัตว์ชนิดนี้จึงมีหน้าเหมือนหนู ผิวเหมือนหมู และสิ่งเดียว

ที่เหมือนวัวก็คือกิ้งก่า มันไม่มีชื่อเฉพาะ ผู้คนจึงเรียกว่า 'พวกมัน'

บทที่ 2

เขาไม่มีความทรงจำในวัยเยาว์ คล้ายเกิดมาก็เป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่แรก ไม่รู้ว่าเพราะไม่ต้องการจดจำหรือเพราะความทรงจำหายไปจริงๆ ลีอูฮวันเฝ้าแต่คิดว่าตัวเองช่างเป็นผู้ใหญ่ที่มีชีวิตช่วยแตกสันดี ตอนนี้เป็นเวลาพักยามบ่าย แต่เขากลับไม่มีความทรงจำแสนหวานใดที่ช่วยให้นั่งอยู่ได้รุ่มไม่ได้อย่างเบิกบาน

ลีอูฮวันทำงานในร้านอาหาร เขาเป็นเพียงผู้ช่วยที่ยังไปไม่ถึงขั้นหัวหน้าพ่อครัว วันทั้งวันอุดอู้อยู่แต่ในครัวที่คับแคบ มีกลิ่นเหม็น และอบอ้าว พอตกตึกก็อาศัยนอนพักในห้องเล็กๆ ช่างห้องเก็บของที่ทั้งอับทั้งหนาว ทั้งร้อน พอถึงรุ่งสางของทุกวันก็ต้องรีบลุกขึ้นไปทำงาน เขาต้องเช็ดซั้ตาขณะที่ยังมืด เริ่มงานด้วยการฆ่าพวกมัน ถ้าพวกมันถูกเชือดแล้วค่อยส่งมาที่นี่คงจะดีไม่น้อย แต่การทำแบบนี้ต้องเสียเงินเพิ่ม ซึ่งเจ้าของร้านเกลียดการจ่ายเงินเพื่อเรื่องแบบนี้ พวกมันจึงถูกส่งมาที่นี่ทั้งที่ยังเป็นๆ ตอนที่พวกมันยังมีชีวิตจะส่งเสียงร้องดังหนวกหู เสียงที่ไม่ใช่ทั้งหนู หมู หรือวัว เขาต้องลงมือเชือดคอฆ่า

ที่ละตัว พอตายแล้วก็ถลกหนังออกตั้งแต่ส่วนสะโพก ตั้งแต่ลงมือฆ่าจนถลกหนังทั้งตัวใช้เวลาประมาณสามชั่วโมง จากนั้นจึงหั่นแบ่งเป็นสามส่วน ถ้าตัวใหญ่หน่อยก็จะถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน โดยไม่มีการแยกเครื่องในออกจากตัวของพวกมัน โดยมีเหตุผลว่าเพื่อคงรสชาติของน้ำซุปรากนั้นก็ใส่พวกมันลงไปในหม้อใบใหญ่แล้วเติมน้ำ เคี่ยวไปเรื่อยๆ ให้พวกมันเปื่อยจนไม่เหลือเค้าโครงเดิม ยิ่งเคี่ยวกลิ่นสาบก็ยิ่งโชย ซึ่งผู้คนเข้าใจว่าสิ่งนี้คือกลิ่นของน้ำซุปรเนื้อ

อุฮวันไม่กินซุปรที่ขายในร้าน เขาเคยกินครั้งหนึ่ง แต่มันเป็นรสชาติที่ไม่มีในความทรงจำ ไม่ว่าจะเป็ความทรงจำที่ดีหรือไม่ดีก็ไม่มีในความทรงจำเลย เขาปฏิเสธเมื่อหัวหน้าพ่อครัวจะสอนวิธีทำน้ำซุปรให้ เขามีอายุสี่สิบกลางๆ และคิดที่จะเป็นผู้ช่วยพ่อครัวแบบนี้ไปเรื่อยๆ

ร้านอาหารนี้ประกอบไปด้วยเจ้าของร้าน หัวหน้าพ่อครัว และผู้ช่วยพ่อครัวสองคน เจ้าของร้านเป็นชายชราวัยแปดสิบปลายๆ ทว่าแข็งแรงผิดกับอายุ แม้จะไร้แขนขวา แต่ยังคงคล่องแคล่ว ไม่มีใครรู้ถึงสาเหตุและเรื่องราวในอดีตที่ทำให้เขาสูญเสียแขนข้างนั้น และทุกคนก็ไม่ได้สนใจประวัติชายชราสักเท่าไร

เจ้าของร้านชอบเรียกคนให้มาพูดคุยด้วย ส่วนมากจะเป็นหัวหน้าพ่อครัวที่ต้องไปนั่งตรงหน้าเพื่อฟังเรื่องราวต่างๆ ทุกครั้งเจ้าของร้านจะเล่าเรื่องซุปรที่เคยกินในอดีตให้ฟัง และวันนี้เจ้าของร้านก็กำลังเล่าเรื่องนั้นให้หัวหน้าพ่อครัวฟังเหมือนเช่นเคย

น้ำซุปรเคี้ยวมาจากส่วนไหนของวัวบ้าง และต้องใส่ต้นหอมลงไปด้วย มันถูกเรียกว่า 'คมกุก' บ้างก็เรียกว่า 'คมทัง' น้ำซุปรของมันกลมกล่อมมากขนาดไหน เนื้อที่อยู่ในน้ำซุปรอร่อยเพียงใด แค่เห็นหน้าของเจ้าของร้านที่ปรา่ละเมอเพื่อฝันถึงก็ทำให้อุฮวันอยากลิ้มลองดูสักครั้ง

ผิดกับหัวหน้าพ่อครัวที่มีสีหน้าลำบากใจทุกราวที่ได้ยินเรื่องของคัมทั้ง จากเจ้าของร้าน จริงๆ แล้วหัวหน้าพ่อครัวเคยกินคัมทั้งสมัยที่ยังเล็กมาก แต่จำไม่ค่อยได้ หัวหน้าพ่อครัวเองก็ได้แต่ทำน้ำซุบที่ขายในร้าน ตามคำบอกของเจ้าของร้าน เขาไม่มีเคล็ดลับหรือวิธีการพิเศษเพิ่มเติม แต่เจ้าของร้านก็ไม่ยอมแพ้ ดูท่ารสชาติของคัมทั้งจะเลิศเลอมาก ไม่อย่างนั้นเจ้าของร้านคงไม่เล่าซ้ำแล้วซ้ำอีกแบบนี้ทุกวัน และทุกครั้ง ที่เล่าก็จะใส่อารมณ์และน้ำเสียงตื่นเต้นมาก

หลังจากดูวันหยุดร้านเสร็จและเตรียมจะเข้าห้อง หัวหน้าพ่อครัว ก็เรียกเขาไว้พร้อมทำหน้าที่สับสนไม่ต่างจากตอนที่กำลังฟังเรื่องเล่า จากเจ้าของร้าน

"เอ๋อ... รู้จักอารงซาแท* มัย"

"อะไรซาแท** นะครับ เกิดเรื่องอะไรขึ้นเหรอ"

'ซาแท' ที่ดูฮวันรู้จักและเข้าใจนั้นมักจะใช้เรียกสถานการณ์ที่ไม่สู้ดี หรือเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น แล้วคำว่า 'อารงซาแท' ก็ฟังดูไม่ค่อย ปกติเท่าไร ูฮวันจึงสังหรณ์ใจว่าอาจมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น แต่ไม่รู้ว่าจะ เกิดเรื่องอะไร แล้วหัวหน้าพ่อครัวก็ค่อยๆ พูดต่ออย่างยากลำบาก

"นาย... ชอบท่องเทียวมัย"

"..."

ดูฮวันพอจะเดาสถานการณ์ได้บ้างแล้ว ตอนนี่คงเกิดเหตุการณ์ ไม่ดีขึ้นจึงอยากให้เขาออกเดินทาง แต่มันเกิดอะไรขึ้นนะ ขณะที่ ลีดูฮวันกำลังซาบซึ้งที่อีกฝ่ายใส่ใจเขา แต่พอคิดดูดีๆ หัวหน้าพ่อครัว

* อารงซาแท (아랑사태) คือเนื้อบริเวณส่วนน่อง โดยวัวหนึ่งตัวจะแลเอาเนื้ออารงซาแทมาได้ประมาณ สองชิ้น เนื้อมีลักษณะเป็นลายตาข่ายและเป็นส่วนที่เหมาะสมแก่การทำเนื้อดิบ

** ซาแท (사태) เขียนและออกเสียงเหมือนคำว่าน่องในภาษาเกาหลี แต่ซาแทคำนี้แปลว่าภาวะหรือ สถานะ

ไม่ใช่คนที่พอเกิดเหตุอะไรขึ้นแล้วจะใส่ใจคนอื่น บางทีนี่อาจจะเป็นการบอกไปให้เขาลาออกจากงานก็ได้ เขาทำงานที่นี่มานานยิ่งกว่าหัวหน้าพ่อครัว แต่กลับเป็นเพียงผู้ช่วยเท่านั้น และร้านนี้ก็ยังมีผู้ช่วยอยู่อีกคนชื่อบงซู ซึ่งบงซูนั้นแต่งงานแล้ว ไม่ว่าจะคิดในด้านไหนการตัดเขาออกเป็นอันดับแรกก็ดูสมเหตุสมผล แต่เรื่องราวกลับไม่ได้เป็นแบบนี้

บงซูโมโหมาก

"แล้วนายรู้หรือว่าใช้อารงซาแทมันเป็นยังไง"

"เขาวาดรูปให้ดู"

อุจวันยืนภาพวาดอารงซาแทซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนหลายภาพที่หัวหน้าพ่อครัววาดให้ดู บงซูจ้องภาพนั้นพร้อมทำหน้าเคร่งเครียด เพราะเขาเองก็เพิ่งเคยเห็นอารงซาแทที่ว่าเป็นครั้งแรกเช่นกัน ภาพวงกลมที่ก็ไม่กลมเสียทีเดียว คล้ายก้อนบูนๆ เบี้ยวๆ เหมือนจะวาดวงกลมแล้วถูกใครมาดึงแขน บงซูตกอยู่ในสภาพงุนงงเหมือนไม่ค่อยเข้าใจ

"บ้า ดูภาพนี้แล้วจะทำให้หาซาแทมันเจอได้ยังไง"

"..."

"โอ้เอ๊ย แค่อยากให้ซูปมีรสชาติดีต้องทำให้คนรู้สึกโง่เง่าแบบนี้ด้วยหรือ"

"..."

"เฮ้ย! แล้วใช้อะไรองเวลาอะไรนั้นนะ ไม่เคยเห็นใครไปแล้วได้กลับมา ทุกคนตายหมด ถ้าการทอเวลามันตีจริง ทำไม่ถึงให้คนไม่มีอะไรเลยอย่างพวกเราไปละ ทำไมต้องส่งคนที่ต้องการเงินไปด้วยก็เพราะมันอันตรายไงละ อันตรายยิ่งกว่าคำว่าอันตรายใดๆ จะให้

ร้านอาหารนี่เป็นการตอบแทนแล้วยังไง ไหนนายบอกว่าไม่เคยคิดอยากเป็นหัวหน้าพ่อครัว นายอาจไปที่โน่น เรียนวิธีการทำคัมทังแล้วหาเนื้อส่วนน้องมาได้ แต่ถ้านายตายทุกอย่างก็สูญเปล่าอยู่ดี ตายแล้วก็จบเห่"
"..."

ไม่ใช่เพราะเรื่องเงินอย่างเดียวหรอก แม้จะตกลงรับเงินมาครั้งหนึ่งก่อนออกเดินทางและที่เหลือค่อยรับหลังเสร็จงานก็เถอะ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่คอยจำเป็นนักสำหรับคนที่จะต้องเวลา เพราะเงินครั้งหนึ่งที่รับก่อนออกเดินทางใช้ได้แค่นี้ในปัจจุบันนี้ ส่วนอีกครั้งที่เหลือมีน้อยคนที่จจะรอดชีวิตกลับมารับเงินส่วนนั้น และก็ไม่ใช่เพราะเจ้าของร้านสัญญาว่าจะยกร้านให้ด้วย แต่เพราะลีอูฮวันนั้นไม่กลัวความตายหรือจะพูดให้ชัดเจนก็คือเขาไม่ยึดติดกับการมีชีวิตอยู่

เขาเกิดมาเป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่แรก ในสมองคิดแต่ว่าตัวเองเป็นเพียงผู้ใหญ่ที่ไร้ค่าและยากจน จะตายเมื่อไรก็ไม่สำคัญ

"จะอยู่หรือตายก็ไม่แตกต่าง"

เพิ่งเคยมาบริษัททัวร์กาลเวลาเป็นครั้งแรก มีคำสวดยหรูเขียนติดเอาไว้มากมาย แต่ไม่มีคำไหนที่เขียนเกี่ยวกับความตาย และทุกคนที่มาที่นี่ก็ล้วนแต่มีชีวิตที่ยากลำบาก ถึงตายไปก็ไม่เป็นไรเหมือนลีอูฮวัน สิบสามชีวิตคือจำนวนสูงสุดที่จะโดยสาร 'เรือแห่งกาลเวลา' ได้ มีหลายคนรบเร้าขอไปเพิ่ม แต่พนักงานปฏิเสธเพราะเรือไม่อาจบรรจุผู้โดยสารเกินจำนวน ลีอูฮวันกวาดตามองแล้วนับจำนวนคน พบว่าที่นี่มีทั้งหมดสิบสามคนพอดีบพอดี รวมตัวเขาเองด้วย

พนักงานแจกนาฬิกาให้พวกเขาพร้อมกำชับว่าไม่ให้เปิดใช้งานพร้าเพื่อ แต่ให้เปิดหลังจากทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จลุล่วงแล้ว

พอเปิดนาฬิกาเวลาของเรือที่จะพากลับก็จะปรากฏขึ้นและให้ไปยังสถานที่ที่ลงเรือตามเวลานั้น ถ้าพลาดเรือลำแรกก็ต้องรอเวลาเพื่อขึ้นเรือลำต่อไป แต่ก็ไม่รู้ว่ลำต่อไปจะมาอีกเมื่อไหร่...และต้องจดจำให้ขึ้นใจว่าห้ามไม่ให้คนที่นั่นรู้ว่าตัวเองเป็นนักเดินทางข้ามเวลา อย่าพูดอะไรกับตำรวจที่นั่น ถ้าเป็นไปได้ก็ให้รีบกลับและต้องกลับมาให้ได้ เพราะคนที่เดินทางข้ามเวลาไปจะไม่มีตัวตนหรือสถานภาพใดๆ และไม่อาจอยู่ที่นั่นได้นาน ถ้ากลับมาไม่ได้ทางบริษัทก็จะไม่ได้รับเงินค่าจ้างที่เหลือ ดังนั้นทุกคนควรจะมีชีวิตรอดกลับมา บริษัทจึงจะไม่เสียรายได้

อุซวันไม่เคยไปท่องเที่ยว เขาคิดว่าอย่างน้อยบรรยากาศของการไปท่องเที่ยวก็น่าจะดูสดใส แต่ที่นั่นในตอนนั้นทุกคนดูอึดอัด ไม่เหมือนคนดีใจที่จะได้ออกไปท่องเที่ยวเลย พนักงานไม่ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมจึงเกิดการเสียชีวิตระหว่างทาง พูดแค่ว่ามีหลุมที่เรียกว่า 'บลูโฮล' ที่เชื่อมต่อระหว่างตรงโน้นกับตรงนี้สั้นๆ และไม่อธิบายว่าควรท่องเที่ยวอย่างไร คล้ายกับว่าพนักงานพยายามประหยัดคำพูดให้มากที่สุด เขาไม่แน่ใจว่าพนักงานมีนิสัยพูดน้อยอยู่แล้ว หรือไม่ต้องการเปลี่ยนน้ำลายกับคนที่จะไปตายกันแน่

แต่อุซวันไม่ได้ใส่ใจพนักงานเท่าไรนักเพราะกำลังสนใจคนอื่นอีกสิบสองคนที่จะขึ้นเรือไปด้วยกัน ทำไมคนเหล่านี้จึงต้องมาขึ้นเรือ เพราะอะไรถึงต้องมาทำแบบนี้ มีหลายคำถามผุดขึ้นในใจ แต่บรรยากาศในตอนนั้นไม่เอื้ออำนวยให้ถาม และในจำนวนคนเหล่านี้มีคนที่อายุยังน้อย น่าจะสักประมาณยี่สิบ

ทุกคนขึ้นรถที่ทางบริษัทเตรียมไว้ รถวิ่งตัดชุมชนด้านล่างมุ่งหน้า

ไปยังฝั่งทะเล จนในที่สุดก็มองไม่เห็นชุมชนด้านล่าง รถกำลังแล่นอยู่บนทะเลไร้หน้าแล้ววราตรีก็ตีบคลานเข้ามา

ในที่สุดรถก็หยุดลง ทันทีที่เสียงเครื่องยนต์ดับก็ได้ยินเสียงน้ำกระทบผืนดิน พอพนักงานเปิดไฟจึงได้รู้ว่ามันเป็นทะเลสีดำและมองเห็นเรือลำหนึ่ง หลังจากที่ทุกคนลงเรือรีบร้อย มันทิ้งไปบนท้องทะเลแล่นไปได้ไม่กี่ไกลนักก็ปรากฏบริเวณที่ดำสนิท มันคือหลุมนั่น เรือแล่นอยู่บนผืนทะเลสีดำและหยุดลงตรงบริเวณที่ดำมืดกว่าเมื่อก็ ตรงนั้นมีเรืออีกลำจอดรออยู่ ด้านหนึ่งมีลักษณะเป็นสีเหลี่ยมยาวๆ มุมทั้งสองโค้งมนราวกับผ่านการสึกหรอมาพอสมควร เรือลำนั้นโคลงเคลงไปมา มองผิวเผินจะเห็นเป็นสีขาว แต่ถ้าเพ่งมองอย่างพิเคราะห์จะเห็นว่ามันโปร่งใส

ทุกคนได้รับยาสีน้ำเงินคนละเม็ดก่อนขึ้นเรือ พนักงานบอกว่ามันมีฤทธิ์คล้ายยานอนหลับ และทุกคนจะตื่นขึ้นเองเมื่อถึงเวลาเข็มขัดนิรภัยจะล็อกอัตโนมัติเมื่อประตูถูกปิดลง ประตูจะเปิดได้ด้วยมือหากเกิดกรณีฉุกเฉิน แต่โดยทั่วไปแล้วมันจะเปิดเองอัตโนมัติเมื่อถึงจุดหมายปลายทาง สิ่งที่น่าทึ่งของเวลาต้องทำมีเพียงลิ้มตาขึ้นเมื่อถึงที่หมายเท่านั้น และพนักงานยังพูดเล่นๆ ทำๆ แต่กลับเป็นมุกตลกที่ไม่มีใครหัวเราะออกมา เขากล่าวล้อเล่นว่าถ้าได้ลิ้มตาก็หมายความว่ายังมีชีวิตอยู่ และถ้ามองเห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนเหนือศีรษะก็แสดงว่าถึงจุดหมายปลายทาง แล้วพนักงานก็เอ่ยถามขึ้นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายว่า

"ทุกคนว่ายน้ำเป็นใช่ไหมครับ"

เมื่อสิบสามชีวิตนั่งประจำที่บานประตูเหนือศีรษะก็ค่อยๆ ปิดลง เข็มขัดนิรภัยล็อกอัตโนมัติ เรือค่อยๆ ดำดิ่งลงน้ำให้ความรู้สึกเหมือน

ถูกใครบางคนลากลงไป ทุกคนรีบกลืนยาที่ได้รับทันที อุฮวันต้องการจะชมต่ออีกหน่อยว่าภายในหลุมลึกนั้นเป็นแบบไหน จะผ่านไปได้อย่างไร ตั้งแต่เกิดมาเขาก็เพิ่งเคยมีความสงสัยแบบนี้เป็นครั้งแรก เรือดำดิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ ลึกลงเรื่อยๆ จมลึกสู่ใต้ท้องทะเล ไม่นานนักเขาก็เริ่มปวดหัวเหมือนบรรยากาศรอบๆ กำลังกดทับศีรษะอยู่จนราวกับหัวจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ในขณะที่ทุกคนเข้าสู่วงจรแห่งการหลับใหลแล้ว อุฮวันก็รีบปล้วยามืดแล้วกลืนลงท้อง

บทที่ 3

อาการปวดหัวปลุกอุษวันให้ตื่น สายตาค่อยๆ มองเห็นท้องฟ้าสีดำ
ด้านบน

"..."

เข็มขัดนิรภัยถูกปลดแล้ว อุษวันลุกขึ้นกลางเรือที่กำลังโคลงเคลง
เมื่อทรงตัวได้จึงค่อยๆ กวาดตามองรอบๆ คนอื่นๆ ยังคงหลับตา แต่
กลับอยู่ในสภาพอ้าปากค้างโดยมีขของเหลวสีน้ำเงินไหลออกมา
เหมือนกันหมดทำให้ภายในปากของพวกเขาเป็นสีน้ำเงินเหมือนยา
เม็ดที่กินเข้าไปก่อนออกเดินทางกำลังละลายอยู่เต็มปาก เขารู้สึกดีใจ
ที่ตัวเองผ่านหลุมนั้นมาได้ และจ้องคนพวกนั้นอยู่นาน ร่างของทุกคน
กำลังโอนเอนไปตามการโคลงของเรือ ทุกคนเสียชีวิตแล้ว สิบสามชีวิต
ที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันเมื่อถึงจุดหมายปลายทางกลับหมดลมไปแล้ว
ถึงสิบสองชีวิต มีการท่องเที่ยวแบบนี้ด้วยเหรอ ทั้งๆ ที่การเดินทางครั้งนี้
เป็นการเดินทางครั้งแรกของทุกคน

น่าจะเอ่ยถามคนอื่นๆ ก่อนออกเดินทางว่าทำไมจึงต้องการไป

ทำไมจึงต้องการเงิน หรือสนทนาอะไรก็ได้สักสองสามประโยค แม้แต่ตอนนี้ก็ยังอยากรู้อาณาว่าถ้ารู้ว่าจะต้องตายไปง่ายๆ อย่างนี้แล้วยังจะมาอีกหรือไม่ แต่ทันใดนั้นห้องใต้เขาก็เริ่มปั่นป่วนจนทนไม่ไหว จึงรีบวิ่งไปอาศัยลงทะเล ภายนอกยังคงมืดสนิทเหมือนตอนก่อนออกเดินทาง เขาไม่รู้วาที่นี่คือทะเลของที่ไหน ร่างจึงสิ้นสะท้านด้วยรู้สึกสับสนและว้าวุ่น แววดตาที่สั้นไหวค่อยๆ กวาดมองไปรอบกายและขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ ในตอนนั้นเองก็เริ่มเห็นแสงไฟที่อยู่ห่างออกไปไกล เมื่อมีแสงไฟย่อมมีสิ่งมีชีวิต แสงไฟนั้นช่วยย้ำบอกว่าเขาได้มาถึง 'สถานที่อื่น' แล้ว เพราะถ้าเป็นชุมชนด้านล่างแสงไฟจะไกลห่างกว่านี้ และดูเจียมเนางยิ่งกว่านี้มาก

อุสวันรอกคอย แต่ไม่มีเรือมารับ ในที่สุดเขาก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมพนักงานจึงถามว่าว่ายน้ำเป็นหรือไม่ แม้คลื่นจะซัดสาดเรืออยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้ทำให้ระยะห่างระหว่างเขากับแสงไฟนั้นใกล้กันขึ้นเลย เขายกข้อมือเพื่อดูนาฬิกา จากนั้นก็หยิบแผนที่ที่หัวหน้าพ่อครัววาดให้ออกมาดู เมื่อก็เขาอาศัยไปแค่ไม่กี่ครั้ง แต่ร่างกายกลับหมดเรี่ยวหมดแรง จึงไม่มั่นใจว่าจะว่ายน้ำไปยังสถานที่ที่มีแสงไฟได้ สุดท้ายเขาอาจจะตายเหมือนคนอื่น แต่ต่อให้เป็นอย่างนั้นเขาก็ถอดรองเท้าแล้วเอามาผูกไว้ที่เอวพร้อมกับคิดว่าก็แค่กระโดดลงทะเลไม่เห็นจะเป็นไร ในตอนนั้นเองเขาก็รู้สึกว่ามีอะไรเคลื่อนไหว พอหันกลับไปมอง ผู้ร่วมทางทุกคนยังคงอยู่ในสภาพที่ไร้ลมหายใจเหมือนเดิม แต่ขณะจะหันหน้ากลับเขาก็เห็นนิ้วหนึ่งกำลังกระดิกอยู่

อุสวันเดินไปใกล้คนคนนั้นแล้วเขย่าร่างอีกฝ่ายไปมา แต่ร่างนั้นก็ยังคงไม่ยอมลืมตา เขาจึงเริ่มตบหน้า ตบซ้ำหลายครั้ง จนในที่สุด

อีกฝ่ายก็ค่อยๆ ลืมตาตื่นแล้วอาเจียน คนคนนี้อายุราวๆ ยี่สิบปี แม้จะมีของเหลวสีน้ำเงินเปรอะเต็มปาก แต่ดวงตากลับกระจ่างใส อุฮวันหรือตามองผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่เป็นเพื่อน เป็นคนเดียวที่รู้ว่าเขามาจากที่ไหน และเป็นเพียงคนเดียวที่รู้ว่าพวกเขาไม่มีตัวตนในที่แห่งนี้ อุฮวันยื่นมือออกไปให้เด็กหนุ่มที่พยายามพุงตัวลุกขึ้น แต่เด็กหนุ่มกลับมีท่าทีลังเล อุฮวันจึงส่งสายตาเพื่อจะบอกว่าเหลือเพียงเราสองคนเท่านั้น แถมยังต้องว่ายน้ำข้ามต่อไปอีก เราต้องร่วมมือกัน ซึ่งดูเหมือนเด็กหนุ่มจะอ่านสายตานั้นออกจึงคว้ามือของอุฮวันไว้ วินาทีนั้นอุฮวันรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังขอบคุณอยู่ เขาจึงเพิ่มแรงให้มือที่ช่วยพยุง

อุฮวันช่วยเด็กหนุ่มถอดรองเท้าแล้วผูกไว้ที่เอว ท่าทางคล่องแคล่วราวกับมาถึงที่นี่ก่อนนานมาก ทั้งคู่กระโดดลงทะเลเย็นยะเยือก พยุงตัวไม่ให้จมนม ก่อนจะรวบรวมแรงทั้งหมดที่มี ว่ายน้ำมุ่งหน้าไปยังแสงไฟ

ไม่ว่าใครลากใครหรือคลื่นทะเลช่วยหนุน พอรูตัวอีกทีก็พบว่าขณะนี้แสงไฟอยู่ใกล้กับพวกเขามาก มันคือแสงไฟของเมืองเมืองหนึ่ง อุฮวันตกตะลึงกับแสงไฟจนพูดอะไรไม่ออก ตอนนี้เป็นเวลาตีสองตีสาม จึงยากที่จะพบเห็นผู้คนตามบริเวณชายหาด บนฝั่งมีคนแต่ไม่มีใครสนใจพวกเขา ทั้งที่พวกเขาเสี่ยงชีวิตมาจนถึงที่นี่ แต่ก็ไม่มีใครสนใจเลย ซึ่งพวกเขาารู้สึกโล่งอกที่เป็นเช่นนั้น ขณะที่อุฮวันกำลังมองดูแสงไฟ เด็กหนุ่มที่ขำน้ำขำทะเลมาด้วยกันกลับเดินนำหน้าเขาไปแล้ว อุฮวันจึงร้องเรียกกลางอေးถามชื่อของอีกฝ่าย

"คิมฮวายองครับ"

พออေးถามว่ามาที่นี่ทำไม เด็กหนุ่มกลับอึกอักคล้ายไม่กล้าตอบ อุฮวันจึงคิดจะบอกเหตุผลของตัวเองก่อน แต่กลับเกิดความลังเลที่จะบอก

เหตุผลที่ตัวเองอุตส่าห์เสี่ยงชีวิตมา ทั้งที่ปกติเขาไม่ใช่คนพุดจาติดขัด

"เออ มันเรียกว่าอารงซาแท ไมลี เนื้อส่วนน้อง ไมไซลี เออ...ผมมาที่นี่เพื่อเรียนรู้วิธีเคี้ยวน้ำซูป ที่นี่มีร้านที่ปรุงซูปเนื้อที่เรียกว่าคมทังได้ร่อย ผมจะไปสมัครทำงานที่นั่นเพื่อเรียนรู้วิธีทำ พอเรียนรู้เสร็จแล้วก็จะหาซื้อเนื้อส่วนน้องกลับไปด้วย อิม คงซื้อกลับไปได้ไม่เยอะหรือก เออ หัวหน้าพ่อครัววาดรูปเนื้อส่วนน้องมาให้ด้วย คงหาซื้อกลับไปได้ไม่ยาก แต่เพราะต้องขนส่งเรือยังไงก็คงเอาไปได้ไม่เยอะ เออ..."

"ผมมาเพื่อฆ่าคน"

"หือ?"

เด็กหนุ่มที่ชื่อคิมฮวายของคงหมายความอย่างที่พูดจริงๆ ถ้าเป็นคนที่มาจากชุมชนด้านล่างก็ยอมทำได้ทุกอย่าง อุสุวันเองก็รู้ดี แต่ถึงอย่างนั้นคำตอบที่บอกว่ามาเพื่อฆ่าคนก็ยังทำให้เขาอึ้งอยู่ดี และเพราะอึ้งจึงถามในสิ่งที่ไม่ควรถามออกไป

"คะ...ใครหรือ"

"ยังไม่ทราบครับ"

ฮวายของเดินหายเข้าไปในเมือง ส่วนเขาก็ได้แต่รอให้คำคืนผ่านไป เวลาที่มองทะเลจนเบื่อก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้า ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างนั้น จนในที่สุดดวงอาทิตย์สีส้มก็ค่อยๆ ลอยโผล่พ้นขอบทะเล เขาใส่รองเท้าแตะเดินเลี้ยวซ้าย แล้วเดินมุ่งหน้าเข้าไปในเมือง

ผ่านเดือนพฤษภาคมมาครึ่งทางแล้ว ในท้องทะเลมีเรือที่พวกเขาโดยสารมากำลังลอยคว้างคว้างอยู่ เรือที่ดูเหมือนเป็นสีขาว แต่พอเพ่งมองก็เห็นว่าโปร่งใส คลื่นซัดสาดจนเรือโคลงเคลงไปมา จนบางครั้งก็มองเห็นผู้โดยสารบนเรือ บางครั้งก็มองไม่เห็นสลัปไปสลัปมาอยู่อย่างนั้น

บทที่ 4

แขนซ้ายของเขายาวกว่าแขนขวา ดังนั้นทุกครั้งเมื่อเห็นช่องว่างของศัตรูไม่ว่าจะเป็นหน้าท้องหรือใบหน้า เขาก็มักจะใช้แขนซ้ายยื่นออกไปก่อนเสมอ ลีซุนฮีทำแบบนั้นด้วยสัญชาตญาณล้วนๆ แม้กำลังถูกหลายคนรุมล้อม แต่สายตาของเขาก็ยังเห็นช่องว่างของศัตรูได้อย่างชัดเจนราวกับสวมแว่นขยาย

บัดชบจริงๆ ทำไมต้องนึกถึงแว่นขยายด้วย ซุนฮีเกลียดภาพของพ่อที่อายุยังไม่ถึงห้าสิบ แต่กลับสวมแว่นสายตาแล้ว ชูลมุนขนาดนี้ยังจะมีเวลานึกถึงแว่นขยายอีก เขาโมโหตัวเองมากที่เอาแว่นขยายมาอธิบายความสามารถของตัวเอง ยิ่งโกรธก็ยิ่งเพิ่มแรงที่หมัด เขาจำไม่ได้ว่าการตะลุมบอนนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ในสมองคิดเพียงแต่ว่าจะออกไปจากที่นี่ดีหรือจะทำแบบนี้ต่อดี ทั้งที่ตอนนี้อยู่ใกล้จะจบมัธยมปลายแล้ว แต่ไอ้เวรพวกนี้ก็ตามมาถึงโรงเรียนแล้ว ชวนมีเรื่อง นำहुดหงิดชะมัด แถมวันนี้อากาศยังร้อนมากอีกต่างหาก ระหว่างนั้นคู่ต่อสู้คนหนึ่งก็ขยับเสื่อไปมาเพื่อระบายอากาศ เขาจึง

ใช้โอกาสนี้ตะแอมอนันอย่างแรง

นักเรียนจากโรงเรียนอื่นยกพวกมาหาเรื่องกลุ่มของเขา เพื่อนร่วมห้องของเขากำลังยืนมุงดูอยู่รอบๆ ไม่มีใครเสนอตัวเข้ามาช่วยเลย ทั้งที่เรียนอยู่ห้องเดียวกันแท้ๆ คนพวกนั้นได้แต่มุงดูเพียงอย่างเดียว ภาพที่ออกมาจึงเป็นภาพของเด็กชุดนักเรียนสีน้ำเงินกำลังตะลุมบอนกับเด็กชุดนักเรียนสีขาว โดยมีเด็กชุดนักเรียนสีขาวยืนล้อมเป็นวงกลมอยู่

ทันใดนั้นเสียงร้องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดก็ดังขึ้น ชุนฮีคิดว่าเขาคงทำให้ใบหน้าของใครเลือดออกอีกแล้ว มันเป็นเสียงร้องที่ดังมาก และดังขึ้นอย่างต่อเนื่องจนทำให้ทุกคนที่อยู่ในห้องนี้พากันหวาดกลัว แต่ชุนฮีกลับรู้สึกแตกต่าง เพราะเสียงร้องนี้จะทำให้มีคนออกวิ่ง และคนที่วิ่งนำหน้าใครๆ ก็คือเขาเอง ในงานกีฬาที่ประจำฤดูใบไม้ร่วงสมัยประถม สิ่งที่เขาถนัดไม่ใช่การชกต่อยแต่เป็นการวิ่ง เขามั่นใจว่าตนเองวิ่งชนะคนไหนก็ได้ ยิ่งถ้ามีแม่มาดูเขาก็จะรู้สึกว่าตัวเองวิ่งได้เก่งเหนือใคร ให้วิ่งลิบรอบสนามเขาก็ทำได้ แต่ตอนนี้แม่ไม่อยู่แล้ว แม่เสียชีวิตแล้ว ยิ่งคิดถึงแม่ก็ยิ่งโหมโห แรงหมัดจึงยิ่งหนักขึ้นอีก

พอตั้งสติได้ก็พบว่า มีเพียงชุนฮีเท่านั้นที่ยังคงขยับอยู่ คนอื่นๆ ถ้าไม่ล้มระเนระนาดก็ยืนนิ่งกันหมด ชุนฮียกหมัดที่เปื้อนเลือดเซ็ดเลือดบนใบหน้าของตัวเอง เสียงร้องเบาบางลงไปแล้ว ตอนนี้อาจเป็นเวทีฉายเดี่ยวสำหรับเขา ขณะที่กำลังกระหึ่มยิ้มย่องและมองไปรอบๆ อยู่นั่นเอง เขาก็พลันสะดุดเข้ากับอะไรบางอย่างจนล้มลง พอหันไปมอง จึงพบว่า มีชายคนหนึ่งกำลังนอนอยู่

ชุนฮีไม่รู้เลยว่าชายคนนี้อยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ และดูเหมือนจะไม่มีใครรู้ด้วย เขาไม่ได้สวมชุดนักเรียน และเป็นคนที่ชุนฮีไม่เคยสบตา ในระยะตะลุมบอน ชายคนนี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่อาจารย์ ไม่ใช่ยาม

หรือแม้แต่ใครๆ ที่ซุนฮี้รู้จัก เป็นเพียงผู้ใหญ่มากหน้า นักเรียนหญิงสองสามคนถึงกับเป็นลม ขนาดซุนฮี้เองยังหวาดผวาและตะเกียกตะกายถอยหลังทิ้งๆ ที่ยังล้มอยู่กับพื้น ตอนนั้นคนที่เหลืออยู่บนพื้นมีเพียงเขากับชายแปลกหน้า เลือดของอีกฝ่ายเปื้อนกางเกงซุนฮี้ ทุกครั้งที่พยายามขยับหนีเลือดบนพื้นก็คล้ายไหลตาม

บริเวณเอวของชายแปลกหน้าเหมือนกับสิ่งที่เขาเคยเห็นในหนังดังที่มีฉลามโผล่ออกมา คล้ายถูกอะไรบางอย่างกัดกระชากจนเป็นรอยแห้วขนาดใหญ่ อะไรบางอย่างที่ว่ามันคงมีปากที่กว้างมาก อวัยวะที่ควรอยู่ในท้องกระจัดกระจายเต็มพื้นห้องเรียน นักเรียนหญิงอีกคนเป็นลมล้มพับลง ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่าส่วนที่เป็นแผลนั้นมีลักษณะคล้ายเว้าเข้าไปเป็นวงกลม เหมือนใครบางคนได้ร่างวงกลมไว้บนร่างก่อน แล้วใช้มีดกรีดตามเส้น ตัดออกให้เป็นวงกลมอย่างเรียบเนียน แต่ไม่มีนักเรียนคนไหนมีสติสัมปชัญญะเพียงพอที่จะสังเกตเห็นรายละเอียดเหล่านี้ ไม่มีใครในห้องเรียนที่สังเกตเห็นมัน ไม่มีใครสังเกตเห็นชายคนนี้เข้ามาในห้องเรียน และไม่มีใครเห็นชายคนนี้ตอนเสียชีวิต

บทที่ 5

'คงชอบทะเลมากสินะครับ'

เด็กหนุ่มคนหนึ่งเอ่ยถามอย่างซังกิ้น ตอนเจอกันครั้งแรกเด็กหนุ่มคนนี้เป็นเพียงนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีสอง ตอนนั้นซังกิ้นเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานในสถานีตำรวจนี้เป็นวันแรก วันนั้นเด็กหนุ่มไม่ได้วิ่งอยู่บนถนน แต่กลับวิ่งอยู่บนดาดฟ้าของบ้านคนอื่นจนทำกระถางดอกไม้แตกหลายใบ เจ้าของบ้านจึงจับตัวส่งตำรวจ เวลานั้นไม่มีใครอยากรับผิดชอบงานแบบนี้จึงโยนมาให้เขาที่เพิ่งย้ายมาจากพื้นที่อื่น เขามีประสบการณ์เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องจากหลายปีกลายเป็นหลายสิบปี ตอนที่บอกเด็กหนุ่มว่าจะย้ายจากอินซอนไปปูซาน ตอนนั้นเด็กหนุ่มถามซังกิ้นเป็นครั้งสุดท้ายว่าชอบทะเลหรือ

เขาไม่เคยคิดเรื่องนั้นเลย ไม่ใช่ไม่รู้ว่ทั้งอินซอนและปูซานต่างก็มีทะเล แต่เขาไม่เคยคิดถึงประเด็นที่ว่าตนเองชอบหรือไม่ชอบทะเล เขาก็แค่ชอบสูบบุหรี่แล้วเดินตามทางไปเรื่อยเปื่อย

เขามองเห็นทะเลนานแล้วจึงจอตรถแล้วก้าวเดินออกมา ปาก

คาบบุหรี่ปริ่พร้อมกับมองทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล นี่เป็นทะเลของปูซาน เขาเคยคิดที่จะอาศัยอยู่ที่อื่นชอน แต่กลับไม่เป็นแบบนั้น เพราะ คดีประหลาดคอยเฝ้าหลอกหลอนอยู่ตลอด ทั้งที่จับฆาตกรได้แล้ว คดีก็ปิดแล้ว แต่ใจเขาก็งยังไม่สงบ สมองยังคงเฝ้าคิดแต่เรื่องเดิมๆ วนเป็นวงกลมมอยอยู่อย่างนั้นจนฝังรากลึกเข้าไปในก้านสมอง แล้ว เริ่มลามไปเปียดเบียนแย่งพื้นที่ความทรงจำอื่นๆ คนทั่วไปมักจะจดจำ เฉพาะความทรงจำที่ตงาม ไขมันหล่อเลี้ยงช่วงชีวิตที่เหลืออยู่ของ ตัวเอง แต่เขากลับอยู่กับความทรงจำอย่างนั้นเป็นสิบปีกว่าจะยื่นขอ ย้ายพื้นที่ หัวหน้าที่มเคยถามเขาว่าทำไมต้องเป็นปูซาน ซึ่งเขาก็ได้ ให้คำตอบไปแล้ว ตอนนี้เขาสูบบุหรี่ปลังนึกถึงคำตอบนั้นอีกครั้ง

'จะไปดูหน่อยครับว่าทะเลที่โน่นแตกต่างจากที่นี่ยังไง'

ตอนแรกซังก็ยังไม่คิดว่าตัวเองมาผิดที่ แค่ห้องทำงานแคบก็ยังไม่เท่าไร แต่ที่นี้กลับเต็มไปด้วยนักเรียนสวมเครื่องแบบมากมาย ได้ยิน มาว่านักเรียนเหล่านี้ถูกจับเพราะเหตุทะเลาะวิวาท เสียงดังหนวกหูเป็น ที่สุด สำเนียงคนปูซานปกติก็ดังโวกเหวกเหมือนคนทะเลาะกันอยู่แล้วยังอยู่ตรงนี้ก็ยิ่งเหมือนมีแต่คนทะเลาะกันเต็มไปหมด พอเหลือยมอง รอบกาย เขาก็คิดว่าการแนะนำตัวหรือเอ่ยทักทายคงไม่มีประโยชน์ เท่าไรนัก จึงมองหาที่ว่างเหมาะๆ แล้วหย่อนสะโพกนั่งลงชมเหตุการณ์ ตรงหน้า ท่ามกลางนักเรียนเหล่านั้นมีนักเรียนหญิงถูกจับมาด้วย นักเรียนชายส่วนใหญ่ตะโกนแก้ตัวกันเสียงดังลั่น ผิดกับนักเรียนหญิง ที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา คงจะกำลังหวาดกลัวอยู่ แค่เด็กนักเรียนตีกัน ในห้องเรียนต้องจับตัวมาสถานีตำรวจด้วยเหวอ ซังก็รู้สึกระอาก่อน สะดุดใจสงสัยว่าแค่ทะเลาะวิวาททำไมถึงกับต้องหวาดผวาจนตัวสั่น ังนงขนาดนี้ด้วย นำแปลก ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าภาพตรงหน้าดูน่าเวลาย

แต่กลับปนเปไปด้วยความหวาดหวั่น ตำรวจสายสืบมีท่าทางเคร่งเครียด ผิดปกติ ไม่ว่าตำรวจนายนั้นจะเอ่ยถามอะไร นักเรียนก็เอาแต่เงยบังน ไม่ตอบสักประโยค

"เฮ้ย นายหาเงินได้เองแล้วหรือ"

"..."

ตำรวจใช้เท้าเขี่ยรองเท้าของนักเรียนคนนั้นจนเกิดเสียงดังปึก มันเป็นรองเท้าบาสสีขาวขนาดใหญ่

"รองเท้าแพงนี่ เอาเงินที่ไหนมาซื้อ ว่าไงล่ะ"

"..."

"จะต้องแทงใครสักคนก่อนเรียนจบให้ได้เลยใช่ไหม มีเรื่องทะเลาะวิวาทไปเรื่อย ๆ แล้วมันทำให้ชีวิตในอนาคตตลุกสลายหรือ"

"..."

"จะหงายการ์ดว่าแค่ชกต่อยกันเฉย ๆ แค่ทะเลาะวิวาทกันเอง ระหว่างพวกนายนะหรือ"

"..."

"เฮ้ย ลีซุนฮี เจ้าคนไม่เอาไหน เรียนก็ไม่เรียน ไก่ล้จะจบอยู่แล้วแท้ ๆ หรืออยากสร้างวีรกรรม?"

"..."

"ใช้อะไรแทง"

"..."

"ฉันถามว่าใช้อะไรแทง"

"..."

"นายนึกว่าพ่อนายจะช่วยให้หรือ คิดจะฟุ้งเงินพ่อแล้วนี่ก็หรือว่า ครั้งนี้นายจะรอดไปได้"

"ผมไม่ได้ทำ"

"แล้วเลือดนี่คืออะไร"

"เลือดของเขา"

"นั่นสิ เลือดของเขา แล้วทำไมเลือดของเขาถึงได้เลอะอยู่บน
ตัวนายล่ะ!"

ซังกินเองก็เพิ่งสังเกตเห็นรอยเลือด เลือดพวกนั้นเลอะทั่วร่างของ
นักเรียนชายคนนั้น ถ้าเลือดนี้ไหลออกจากร่างของนักเรียนชายคนนั้น
ก็คงไม่อาจมานั่งตอบได้แบบนี้ ไม่ว่าจะเสียงรบกวนข้างจะดังมากแค่ไหน
หรือนักเรียนหญิงจะมีสีหน้าหวาดกลัวเพียงใด แต่วินาทีนี้ความสนใจ
ของซังกินกำลังพุ่งไปยังนักเรียนชายร่างโฉบเลือดสีแดงคล้ำคนนั้น

เหมือนจะได้ยินว่าชื่อลี้ซุนฮีใช่ไหมนะ

ซังกินนึกถึงนักเรียนมัธยมปลายที่เขาเคยเจอเมื่อสิบสามปีก่อน
เด็กคนนั้นสงบเงียบ ไม่เหมือนนักเรียนที่ชื่อว่าลี้ซุนฮีคนนี้ เด็กคนนั้นวิ่ง
อยู่บนดาดฟ้าของคนอื่นแท้ๆ แต่กลับดูอ่อนแอ แต่ลี้ซุนฮีไม่เป็นแบบนี้
เสื้อนักเรียนสีขาวของนักเรียนคนนั้นขาวสะอาดไร้ฝุ่นเปรอะเปื้อน แต่
ลี้ซุนฮีไม่ใช่ ทั้งที่แตกต่างกันมาก แต่ซังกินกลับเห็นลี้ซุนฮีแล้วนึกถึง
นักเรียนคนนั้น

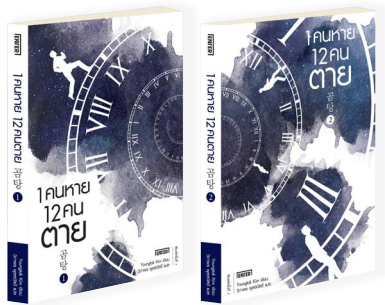
การรวมห้องเรียนเข้าด้วยกันไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก โดยเฉพาะ
ยิ่งเป็นห้องเรียนของชั้นมัธยมปลายปีที่สามด้วยแล้ว การนำนักเรียน
สองห้องมาเรียนรวมกันภายในห้องเดียวนั้นไม่มีทางที่การเรียนการสอน
จะเป็นไปได้ด้วยดี ถ้าอ้อมไม่พอจึงเป็นเหตุให้นักเรียนชายนิสัยเสีย
บางคนหาเรื่องที่จะขึ้นไปนั่งอยู่บนตักของนักเรียนหญิง นักเรียนหญิง
ส่วนใหญ่รู้สึกรำคาญหงุดหงิด แต่นักเรียนหญิงบางคนกลับเอ่ยปากให้

นักเรียนชายเหล่านั้นมานั่งบนตักของตัวเอง แม้จะมีคนตายหรือมีเรื่องราวอะไรขึ้น แต่สำหรับนักเรียนเหล่านี้มันถือเป็นวันพิเศษวันหนึ่ง โดยไม่สนใจกลิ่นคาวที่โชยออกมาจากห้องเรียนข้างๆ เป็นระยะ

เทปสี่เหลี่ยมใช้เป็นแนวกันพื้นที่ห้ามเข้า นักเรียนทั้งหมดถูกห้ามไม่ให้เดินผ่านหน้าห้องเรียนที่เกิดเหตุและห้ามใช้ประตูเข้าออกของปลายทางเดินนั้นด้วย ถ้าอยากจะเข้าห้องน้ำก็ต้องเดินอ้อมและทางเดินใกล้ที่สุดซึ่งมุ่งตรงไปยังร้านค้าของโรงเรียนก็เข้าไม่ได้ มีนักเรียนชายคนหนึ่งตั้งต้นที่จะใช้ทางเดินนี้เพื่อไปยังร้านค้าจึงถูกตำรวจสายสืบตบหน้าขาดใหญ่ ตำรวจนายนั้นเกิดและเติบโตที่ปูซานจึงมาเป็นตำรวจสายสืบของปูซาน เขามีชื่อว่าคังโดยอง นักเรียนชายคนนั้นยังคงตั้งต้นว่าจะเดินผ่านทางนี้ให้ได้ โดยองจึงกระชากคอเสื้อของนักเรียนชายแล้วพาข้ามเทปสี่เหลี่ยมเข้าไปที่พื้นที่หวงห้าม นักเรียนคนอื่นต่างพากันมุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น ตำรวจนายอื่นๆ พยายามห้ามโดยอง แต่โดยองไม่ฟังและลากนักเรียนชายคนนั้นเข้าไปยังห้องเรียนที่เกิดเหตุ ภายในห้องเรียนนั้นเต็มไปด้วยตำรวจสายสืบและตำรวจพิสูจน์หลักฐาน โดยองผลักนักเรียนชายคนนั้นเข้าไปกลางวงทันทีที่ดวงตาของนักเรียนชายประสานเข้ากับดวงตาที่เบิกกว้างของศพ ขณะที่ลูกเกรียวเพราะรู้สึกเหมือนว่าดวงตาของศพกำลังจ้องเขม็งมาที่ตนเพียงคนเดียว แต่ที่จริงแล้วดวงตาของศพไม่ได้มองไปที่ไหน ดวงตาคู่นั้นแค่หยุดค้างอยู่อย่างนั้นก่อนที่จะสั่นลม กระจ่างนั้นสายตาของนักเรียนชายก็เหลือบไปเห็นกองเลือดและสิ่งที่อยู่ภายในร่างของศพ เขาช็อกสุดขีด รีบวิ่งถลาออกจากห้องเรียนที่เกิดเหตุ แล้ววาเจียนทุกสิ่งทุกอย่างในกระเปาะออกมาจนหมด กระจ่างนั้นหัวหน้าที่มก็เดินเข้ามาในห้องเรียนที่เกิดเหตุอย่างหัวเสีย

"สายสืบคัง ทำอะไรของคุณเนี่ย ให้ตายเถอะ"

ซังก็รีบหลบมองไปหน้าชาวชืดของนักเรียนชายคนนั้นแวบหนึ่ง แล้วเดินตามหัวหน้าทีมเข้ามาในห้องเรียนที่เกิดเหตุ พอได้เห็นกองเลือดเป็นจำนวนมากอยู่รอบๆ ศพ เขาก็หลับตาแล้วครุ่นคิด เมื่อก็เขาจอตรกที่สนามฟุตบอลแล้วเดินเข้าอาคารทางระเบียงฝั่งซ้าย จากนั้นก็เดินตามทางมาเรื่อยๆ จนมาถึงห้องเรียนที่เกิดเหตุ แต่ระหว่างทางเดินมาถึงที่นี่ เขาไม่เห็นเลือดแม้แต่หยดเดียว ไม่ว่าจะพยายามสอดสายตามองไปทุกซอกทุกมุมก็เหมือนจะไม่เห็นร่องรอยของเลือดในที่ใดเลย แต่ภาพที่เห็นตรงหน้าคือเลือดและอวัยวะภายในของศพ ซึ่งกระจัดกระจาย แม้จะเก็บอวัยวะในส่วนใหญ่ใส่ถุงเอาไว้แล้ว แต่มีบางส่วนที่ยังเชื่อมติดกับร่างกาย ดังนั้นเจ้าหน้าที่จึงนำศพขึ้นไปบนเปลหามพร้อมยึดอวัยวะภายในที่เหลือพวกนั้นกลับเข้าไปในศพ แต่อวัยวะภายในพวกนั้นกลับไหลออกมาเพราะร่างกายของศพไม่มีเนื้อหนังที่จะห่อหุ้มมันเอาไว้ ยิ่งเจ้าหน้าที่พยายามเคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็วเพื่อหลบเลี่ยงสายตาของเหล่านักเรียน กลับยิ่งเกิดข้อผิดพลาดจนอวัยวะภายในร่วงหล่น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3uANJ8R>